

[Indenrigsministeren.]

Der er ikke for tiden aktuelle planer om etablering af yderligere mellemuddannelser, men jeg er opmærksom på, at der i forskellige lande findes en uddannelse som dental nurse; en dental nurse varetager visse af de funktioner, som tandlægen har i dag. Det vil nok være mest hensigtsmæssigt at lade tandplejeruddannelsen virke i nogen tid, inden man tager skridt til en eventuel ny mellemuddannelse, og i den forbindelse vil jeg gerne sige, at vi skal vel passe på her i landet, at vi ikke får for mange spredte uddannelser, men får uddannelser, der til en vis grad supplerer hinanden og har en vis basisbaggrund.

Endelig ønsker forslagsstillerne uddannelsesproblemer inden for tandplejen analyseret. Spørgsmålet har nær tilknytning til det foregående emne og er berørt i en betænkning af april 1971 fra planlægningsrådet for de højere uddannelser. Rådet foreslår etablering af en biologisk basisuddannelse fælles for en række videregående uddannelser. Københavns tandlægehøjskole ville hermed blive en del af et biologisk center, idet de generelt biologiske elementer i tandlægeuddannelsen udskilles til den omtalte biologiske basisuddannelse.

Rådet konkluderer endelig i afsnittet om tandlægeuddannelsen, at spørgsmålet om dimensionering af optagelseskapaciteten til tandlægeuddannelsen på længere sigt bør tages op på basis af en behovsprognose. Dette spørgsmål vil vel i et vist omfang kunne forventes drøftet i tandlægeudsvalget, men det vil næppe være rigtigt at søge spørgsmålet løst isoleret inden for ét område.

Hvis jeg skal sammenfatte mine synspunkter, må det blive en fremhævelse af, at jeg er enig med forslagsstillerne i, at mange af de nævnte problemer tiltrænger nærmere oplysning og behandling, og det er da også ved at ske. På den anden side stiller jeg mig umiddelbart lidt tvivlende over for et samlet udvalg. Jeg har forstået på forslagsstillerne, at man godt ville have flere udvalg til behandling af de nævnte emner, men jeg vil have opmærksomheden henvendt på, om tandlægeudsvalget, når det er kommet i gang med arbejdet, eventuelt vil være et egnet forum for drøftelse af nogle af de rejste problemer. Hvis de falder uden for det

foreløbig fastlagte kommissorium, kan dette udvides til det af forslagsstillerne ønskede. Jeg vil eventuelt senere tale med undervisningsministeren om dette problem.

Endelig vil jeg naturligvis forsyne et eventuelt folketingsudvalg med alle ønskede oplysninger, og jeg er parat til at drøfte de enkeltspørgsmål, som udvalget måtte ønske nærmere belyst. Men i og med, at vi har et ønske om, at tandsundhedsproblemet løses bedst muligt, skal vi heller ikke overse den situation, at penge er noget, som ikke lige netop strømmer allermest rigeligt, og derfor må vi måske i vort videre arbejde også arbejde med en prioritering af, hvor pengene skal anvendes.

Inge Fischer Møller: Der er stillet forslag om, at folketinget skal opfordre regeringen til at foretage en dybtgående analyse af tandplejeproblematikken. Der er peget på tre hovedobjekter for en sådan analyse, nemlig dels spørgsmålet om en revurdering af de krav, som ud fra et samfundsmæssigt syn må stilles til tandplejen i vid forstand, dels spørgsmålet om tandlægevæsenets organisation og endelig en vurdering af uddannelsesproblematikken inden for tandplejen.

I bemærkningerne fremhæves bl. a., at tandplejen udgør et omfattende samfundsekonomisk, sundhedsmæssigt og socialt problem. For så vidt angår den samfundsekonomiske side af sagen, opgør forslagsstillerne de samlede årlige udgifter ved tandlægebehandling til i alt ca. 1 milliard kr. inkl. uddannelsesudgifter.

I sundhedsmæssig henseende understreges det, at stort set hele befolkningen i større eller mindre omfang fra de tidlige barneår angribes af tandsygdomme. Forslagsstillerne henleder også opmærksomheden på behovet for en ændret prioritering inden for tandplejeområdet mellem den reparative og den forebyggende indsats. Der peges i den forbindelse på behovet for overvejelse om ændrede finansieringssystemer med relation til tandpleje i lyset af den socialpolitiske mål-sætning, der ligger til grund for socialreformen, og hvorefter man skal søge at opnå det størst mulige sociale, fysiske og psykiske velbefindende for hele befolkningen.

I organisatorisk henseende ønsker man gennemført en analyse af udviklingstendenserne, bl. a. spørgsmålet om behovet for di-